

Forfatter: Winther, Christian

Titel: SANGERENS LYKKE

Citation: Winther, Christian: "SANGERENS LYKKE", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-workid67631/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Jeg klipper en Lok af dit blonde Haar,
Og her skal den ligge;
Det voxer igjen med det kommende Aar,
Men Længselens brændende, dybe Saar
Det lukker sig ikke.

Nu maa jeg afsted! jeg hvidsker dig kun:
Farvel, min Annette!
Jeg løser Omfavnelens lækende Rund,
Og trykker et brændende Kys paa din Mund,
Det Sidste -- og dette!

SANGERENS LYKKE.

I.

Paa Montferrat i den gyldne Sal,
Der lytter Ridder og Frue
Til Qvad af en liflig Nattergal
Alt under den hvælvede Bue.

Markgreven kneiser med Fjederhat,
Om Skuldrene Fyrstekappen;
Han lytter, med Næven paa Knæet sat,
Og Hagen paa Sværdeknappen.

Ved hans Side blusser en Rose fiin,
Og det er hans deilige Søster;
Hun lytter, og under det hvide Liin
Sig hæve de unge Bryster.

Der er saa tyst i den vide Hal,
Fast høres de bankende Hjerter,
Som naar i Skoven en Nattergal
Udaander sin Elskovs Smerter.

Og det er den ædle Troubadour,
Rambaut af Vaquieres;
Han synger i det forgyldte Buur
Den hellige Jomfru til Ære.

Den hellige Jomfrues hulde Navn
Han vil sine Qvad indvie;
Hvergang han tager sin Cithar i Favn
Er hans første Ord: »o, Marie!«

Og dette Navn for den ganske Jord
Han vil saa yndigt besyngne,
Som hist det klinger i evigt Chor,
»Maria!« blandt Engles Klyng.

Og lægger han da sin Cithar bort,
Saa Strængen atter maa tie,
Fra Barmens Dyb det klinger fort
I sødeste Toner: »Marie!«

Men heftigt Fyrstindens Hjerter slaar,
Paa Læben Sukket hendøde;
Over Hals og sneehvide Skuldre gaar
Den klareste Morgenrøde.

Som i en dyb, en tankefuld Drøm
Hun sidder med Panden bøiet;
Ned flyder Løkkernes brune Strøm
Og dølger Kinden og Øiet.

Markgreven stryger sit sorte Skjæg,
Han rynker sit Bryn og tier;
Men Ridderne hviske langs Salens Væg:
»Ja, der er flere Marier!«

2.

I Skoven er der saa luunt et Sted
Under Egens knudrede Grene;
Kilden risler saa tæt derved, --
Der stode de Begge alene.

Bag den skjermende Rosenhækkes Læ
Af sagte Zefirer vugget,
Dybt bøier Troubadouren sit Knæ,
Og frit udaander han Sukket.

Og et Svar ham møder fra hendes Røst,
Hun op til Himlen ham hæver,
Til Himlen i hendes kydske Bryst,
Hvor Kjærligheds Vaarblomst bæver.

Paa hans Pande et Kys, et eneste kun,
Hun vover med lil at trykke;
Da lægger sig yndigt om Kind og Mund
Undseelsens Jomfrusmykke.

Hun sætter sig blødt under Buskens Hang
Paa blomsterbroderede Leie;
Oplader han da til Strængens Klang
Sit Hjertes kostbarste Eie.

De Billeder komme, de Billeder gaac,
Hans Toner saa lifligt male;
Fyrstinden smiler og lytter derpaa,
Til Øielaagene dale.

Og Troubadouren, den Elskede nær,
Paa duftende Leie sig strækker;
Mellem hende og sig, som et Cherubsværd,
Sin trofaste Cithar han lægger.

Og Kilden risler og Droslerne slaac
I Skovens susende Sale;
Og Tankerne komme og Tankerne gaac,
Til hans Øielaae de dale. —

Alt Aftensolen med Purpur og Guld
Har farvet Fjeld og Skove;
Markgreven vandrer saa tankefuld
Langs Kildens spillende Vove.

Da seer han det unge slumrende Par,
Og standser sin Fod forfærdet;
Brat syder hans Blod, og kraftigt har
Han Haanden alt lagt paa Sværdet.

Men Haanden synker, — et andet Sind
At fatte hans Hjerte mægter;
Han sniger sig let under Egen ind,
Og løsner sin Kappes Hægter;

Og dækker med fyrsteligt Hermelin
Det drømmende Jomfruhjerte,
Den blændende Skulder og Foden fin, —
Og iler saa bort i Smerte.

3.

Saa ængstligt i Salen paa Montferrat
Der hvisker Ridder og Frue;
Markgreven kneiser med Fjederhat,
Og barsk er hans Øie at skue.

Og midt paa den tavlede Marmorgrund,
Paa Knæ, med Kappen i Hænder,
Den unge Sanger, med blegnet Mund,
Til Fyrsten sit Øie vender;

Og stammer sagte: »Min Hersker og Ven!
Jeg gik mig en Gang i Lunden;
Ydmygeligt her jeg bærer igjen,
Hvad hist jeg usalig har funden!«

Fra Stolen hæver sig Fyrsten prud, —
Forstummet er Hvisken og Talen —
Af Balgen drager han Sværdet ud, —
Da blegner hver Kind i Salen!

»Du Sangfugl! Du flakker mig hid og did,
Snart vilde du mig vel forgjette;
Thi skal du nu stækkes, — til evig Tid
Jeg dig udi Buur vil sætte!«

Og Sværdet løfter han rolig, stolt,
Tre Gange han rører hans Skulder,
Men dæmper flux med alvorligt »Holdt!«
De jublende Ridderes Bulder.

»Stat op, Hr. Ridder! og her i min Haand
Du sværge mig Tro og Fæste;
Det bliver vel ei det eneste Baand?
Jeg kjender jo nok det Bedste!

For Gud og Æren brug Mod og Marv,
Til seent i Graven du blunder!
Behold min Kappe til Eie og Arv,
Og — *det, som du fandt derunder!*«